Esther Goedegebuure (2026) ***Vaders – Gesprekken over vaderschap*** – Amsterdam: Lebowski; ISBN 978 90 488 7241 1; 303 pp. - €22,99.

Recensie is geschreven door Bob de Raadt.
Boekenrecensent, specialist onderzoeker vaderschapsparticipatie, vadercoach, contextueel hulpverlener, auteur Vaderschapskennis, www.bobderaadt.nl – ambassadeur Kenniswerkplaats Pedagogische Basis.

Vaders
Esther Goedegebuure heeft eerst een boek geschreven over *Moeders* (2023). Een boek over vaders kon dus eigenlijk niet uitblijven. Een interviewboek met vaders die rijk geschakeerde ervaringen hebben. Het vaderschap is wat hen samenbrengt in dit boek. “Het vaderschap heeft zich de afgelopen decennia razendsnel ontwikkeld: vaders die zelf opgevoed zijn door een man die zich na een lange dag werken verstopte achter de krant, voelen de behoefte zich te verdiepen in het welzijn van hun kinderen en reflecteren op hun eigen rol”. Dit is de maatschappelijke trend en de auteur gaat hierover in gesprek met diverse bekende Nederlanders, vaders. Dat levert zeer diverse verhalen op.

Vaderfactor en transitie naar vaderschap (patrascentie)
Een paar vaders kijken positief terug op de rol van en het contact met hun eigen vader (de vaderfactor): de invloed die hij op hen gehad heeft. Maar sommige vaders beschrijven dat de relatie met hun eigen vader onveilig en kwetsend was. Zij zijn met veel emotionele jeugdschade volwassen geworden: met gevoelens van angst, onzekerheid, zelfhaat, machteloosheid, niet begrepen worden, verwaarlozing en eenzaamheid. Schrijnende egodocumenten. Deze gevoelens van jeugdschade zijn vaak een belemmering op hun pad naar vaderschap (patrascentie). Hun transitie naar het vaderschap is niet vanzelfsprekend en de moeizame ervaringen komen duidelijk aan de orde. Ondanks allerlei hobbels die zij in hun vaderschap hebben moeten nemen, genieten deze mannen enorm van hun vaderschap. Zij geven hun kinderen volop aandacht en krijgen daar heel veel voor terug. Ook de verbindende samenwerking met de partner komt aan de orde, ook als er een scheiding heeft plaatsgevonden. Deze vaderverhalen zijn openhartig, persoonlijk en tonen hun besef van verantwoordelijkheid. De auteur is er in geslaagd om de binnenkant van deze vaders te benaderen en dat is een waardevolle prestatie. Hedendaagse vaders hebben zeker behoefte aan inspirerende, voorbeeldvormende verhalen van mede-vaders. *‘Vaders – Gesprekken over vaderschap’* voorziet in deze behoefte.

Vaderschap als bevrijdende factor
Kenmerkend is dat de geïnterviewde vaders allemaal aangeven dat het vaderschap hen verrijkt heeft. Zij zouden het nu voor geen goud willen missen. Uitspraken als: ‘Het vaderschap is echt een wonder. Ik koester daar een oeverloze dankbaarheid voor’ (Hans Dagelet) en ‘Je kunt er niet cum laude voor

afstuderen; ik leer elke dag weer iets nieuws, dat gaat maar door' (Edson da Graça). Vaderschap dat de uitdaging aanneemt om zorgzaam, betrokken en affectief te zijn. Om een vraagbaak en een voorbeeld te zijn. Om met hun kind mee te leven en om aanwezig te zijn.

Bekende Nederlanders – vaders
De vaderverhalen en inzichten van A.F.Th van der Heijden, Edson da Graça, Kluun, Lykele Muus, Sander Schimmelpenninck, Özcan Akyol, Ronald Giphart, Eric Corton, Michiel Vos, Lodewijk (partner van auteur), Tim Overdiek, Nathan Vos, Bart Chabot e.a. zijn stuk voor stuk bijzonder, openhartig, persoonlijk (qua geschiedenis, omstandigheden, opvoedstijlen, partner-relaties, copinggedrag, toekomstverwachtingen).
Een interessant boek als je kijkt naar de invloed van de eigen vader op eigen individuatie en vaderschapsbesef (vaderfactor). Het boek schetst ook interessante voorbeelden van de manier waarop bekende Nederlanders in hun vaderrol zijn gegroeid, de transitie naar vaderschap (patrascentie). Het zijn ook verhalen over migratie, het verliezen van een naaste (bijv. een kind) en de jarenlange rouw, inburgeren in een ander land en het leven in twee landen, gezond leven/leefstijl, socialisatie en het nut van sociale netwerken, donor-vaderschap, afwijzing en doorzettingsvermogen.

Kortom: een fascinerend boek met bijzondere thema's. Mannen, die in hun vaderschap heel benaderbaar, openhartig en creatief zijn. Verrassend en vernieuwend. Van harte aanbevolen. Ik heb volop van dit boek genoten, mede door de levendige verhalen en de soepele schrijfstijl.

- Naar aanleiding van het boek '*Vaders – Gesprekken over vaderschap'* heb ik ervaringen gebundeld van de geïnterviewde vaders in dit boek m.b.t. de thema's **'Vaderfactor'** (de invloed van de eigen vader) en **'Patrascentie'** (de transitie naar vaderschap en de invulling van de vaderrol). De uitwerking van deze thema's staan gepubliceerd in het online magazine 'Vaderschapskennis', juni 2026 (bron: www.bobderaadt.nl/vaderschapskennis.php).

Deze studies wil ik graag volledigheidshalve bij de recensie van dit boek als review toevoegen.

De vaderfactor en de invloed op eigen vaderschap:

- www.bobderaadt.nl/documents/vaderfactor/De_VaderFactor_de_invloed_van_je_vader.pdf
- **Esther Goedgebuure** heeft een boek geschreven over en met vaders, over hun ervaringen: met hun eigen vader en als vader, over hun eigen vaderschap [1]. Om een paar namen van vaders (bekende Nederlanders) te noemen: A.F.Th. van der Heijden, Edson da Garça, Kluun, Özcan Akyol, Ronald Giphart, Michiel Vos, Lodewijk (de partner van Esther), Bart Chabot e.a. Bij een aantal vaders is sprake van een negatieve invloed van hun eigen vader op hun leven. En die **vaderfactor** werkt door.
- **Özcan Akyol** noemt zijn vader 'een alcoholische huistiran'. Hij heeft geen goede herinneringen aan hem, aangezien hij de gezinsleden fysiek en mentaal mishandelde. De invloed die Özcan merkte, is dat hij "moeite heeft met het masculine. Machogedrag is niets voor mij. Mijn beeld van mannen is gevormd door mijn vader. Dat agressieve, dominante, dat onderdrukken, een vrouw geen succes gunnen, dat zijn allemaal dingen waar ik heel afkerig van ben". "Ik heb sinds mij puberteit afstand van mijn vader genomen, om nooit meer terug te komen".[2]
- **Kluun/Raymond van de Klundert (1964)** vertelt over zijn vader**:** "Hij werkte hard in de industrie in Tilburg. Hij kwam één, hooguit twee keer per jaar kijken naar een voetbalwedstrijd van mij. Daar komt een vader tegenwoordig niet meer mee weg." "Hij was een heel lieve vader; ik heb me altijd door hem gezien en gewaardeerd gevoeld. Ik heb een onbezorgde jeugd gehad".
- **Bart Chabot** (1954, schrijver) schreef het boek *'Mijns vaders hand'* waarin hij op een indringende manier heeft geschreven over de manier waarop zijn jeugd werd getekend door gewelddadige en liefdeloze ouders. De jonge, onstuimige Chabot stond bloot aan sadisme en vernedering. Zelf was ik als kind aan het overleven. 'Waarom mijn vader mij sloeg, dat vroeg ik mij niet af. De eerste 18 jaar stond ik in de overlevingsstand'. 'Als mijn vader weer eens tekeerging, verdween ik in mijn hoofd. Dan trok ik een andere wereld in: dissociatie'. Bart vertelt: "Mijn vader moest als jongen onderduiken bij twee tantes, in een kruipruimte onder een bed, om niet te werk te worden gesteld in Duitsland. Later in mijn leven heb ik gebroken met mijn ouders, ze niet meer gezien. Ik ben opgegroeid in een omgeving waar geen liefde was" (Goedegebuure, pag. 47-61).
- **Lykele Muus** vertelt aan Esther Goedegebuure dat hij zelf geen persoonlijke connectie heeft gehad met zijn vader (c.q. ouders) (p.80). Hun belevingswereld lag ver uit elkaar. "Iedereen is op een bepaalde manier beschadigd geraakt door zijn of haar opvoeding. Bij ons thuis werd niet over emoties gepraat. Ik had nooit echt geleerd om gevoelens te uiten. Dat heeft effect gehad op de manier waarop ik verbinding maak met andere mensen, vooral op het gebied van de liefde" (p. 83-84). "Mijn vader was, denk ik, een groot deel van zijn leven niet gelukkig, niet in de relatie met mijn moeder

[1] Esther Goedegebuure (2026) *Vaders – Gesprekken over vaderschap* – Amsterdam: Lebowski; ISBN 978 90 488 7241 1; 303 pp.

[2] *De compenserende vader – Özcan Akyol* in: Esther Goedegebuure (2026) *Vaders,* pag. 63-78.

maar ook niet op werkgebied. Mijn ouders zijn rationele mensen. Mijn vader had zelf ook geen emotionele band met zijn vader en was op z'n zestiende al het huis ontvlucht om een beetje muziek te maken en weed te roken. Hij had van huis uit geen warme gevoelens meegekregen en kon die dus ook niet aan mij doorgeven" (p.86).

- **Paul Rosenboom (1956)** had een vader die heel autoritair kon zijn. Hij (Paul) kromp voor zijn vader ineen. "Mijn vader was hard, had driftbuien en deelde tikken uit of kleineerde me. We waren nooit intiem genoeg voor een echt gesprek. Vanaf mijn puberteit heb ik mijn ouders heel bewust op afstand gehouden" (p.102).
- **Edson da Graça (1981)** vertelt over zijn Kaapverdiaanse vader, over zijn migratiegeschiedenis, over de moeiten om in te burgeren. "Mijn vader was goed in contact leggen, plezier maken. Later als zijn vader teruggaat naar Kaapverdië zoekt hij hem daar op. "Nooit had mijn vader gezegd dat hij trots op me was, tot dat ene moment in Kaapverdië, toen sprak hij het uit. Het kostte hem zichtbaar moeite, maar hij zei het wel". "Mijn vader was een buitenechtelijk kind, dat niet dezelfde kansen had gekregen als de andere kinderen van zijn vader. Hij niet! Op het moment dat ik zijn verleden leerde kennen, zag ik dat mijn vader ook maar gewoon een mens was".
- **Sander Schimmelpenninck** had ouders die best wel streng waren. Ze hebben mij en mijn zusje opgevoed op een manier waardoor we al op jonge leeftijd zelfstandig werden. Mijn vader was veel jonger dan ik toen hij vader werd, namelijk 33 jaar.
- **Boris van der Ham (1973)** Bij ons thuis werd stevig gediscussieerd. Na de kindertijd werd er bijna niet meer geknuffeld; dat fysieke aspect ging naar de achtergrond (p. 159). Hij spreekt over reacties van anderen op zijn leven (gedachten, belevingen) en noemt dat zelfs "'zelfhaat', dat je je jezelf niet accepteert" (p. 148). Een beschadigd zelfbeeld.
- **Robert Vuijsje (1970; Joodse context)** vertelt: 'Mijn ouders zijn gescheiden toen ik 7 jaar was. Mijn vader was journalist/hoofdredacteur bij *HP/De Tijd* en later bij de *Volkskrant*. Als ik hem wilde spreken, dan moest ik hem op zijn werk bellen en dan kreeg ik eerst zijn secretaresse aan de lijn. Er waren nogal wat drempels voor ik hem kon bereiken' (p. 162). "Mijn vader vindt zichzelf geen afwezige vader en wordt ook boos als hij dingen leest waar ik hem zo zou omschrijven. Maar zijn focus lag op zijn carrière. Dat er ook nog kinderen waren, dat werd min of meer aan mijn moeder overgelaten. Alle mannen die hij kende, deden het op dezelfde manier, in die tijd/cultuur, (p. 162-163). Na de scheiding van mijn ouders ben ik bij mijn moeder blijven wonen.
- **Eric Corton (1969).** Over zijn vader vertelt hij: "Mijn vader was een hardwerkende dameskapper met een eigen zaak die zes dagen per week open was. Ik kon altijd bij hem aankloppen. Hij had een analytisch vermogen en dat bleek uit zijn luisterende houding. Het was een heel leuke, grappige man met cynische, zwartgallige humor. Die humor vormde de basis van ons contact. Hij was ook heel eerlijk. En warm. Had er geen enkele moeite mee om tegen mijn zus en mij te zeggen dat hij van ons hield. Dat was voor die generatie best bijzonder. We hadden ook lichamelijk contact, knuffelden elkaar vaak. Net zoals ik dat met mijn kinderen ook altijd veel doe (p. 196-197).

- **Michiel Vos (1970; verslaggever, auteur, schoonzoon van Nancy Pelosi)** "Mijn vader is een autonome ziel en dat ben ik zelf ook. Ik kon nog wel eens afhankelijk zijn van iemands goedkeuring".
- **A.F.Th. van der Heijden** vertelt over zijn vader: die werkte in een arbeidersmilieu en dan ook nog eens in de laagste regionen daarvan: die van ongeschoolde werklui. Na zijn in alcohol gedrenkte deelname aan de politionele acties in voormalig Nederlands Oost-Indië werd hij lakspuiter, het allerslechtste beroep dat hij met zijn verrotte rokerslongen kon kiezen. Hij was een weekenddrinker. Vooral op zaterdagavond kon hij zijn gezin na terugkeer uit het café de stuipen op het lijf jagen" (Goedegebuure, p. 225).
- **Ronald Giphart (1965, schrijver)** had een liefdevolle relatie met zijn vader. Ronald was 10 jaar toen zijn ouders gingen scheiden. Na de scheiding heeft zijn vader hem in huis genomen. "Hij liet mij merken dat ik belangrijk voor hem was" (Goedegebuure, p. 233). Zijn vader had de kermerkende uitspraak/visie: "Ik ben niet jouw vriend, ik ben jouw vader!"(p. 235).
- **Nathan Vos (1971, journalist en schrijver van het boek *'Man o Man'*)** miste geborgenheid bij zijn ouders. Mijn vader was er een van duizend ambachten en nog meer ongelukken. Een soms driftige man, die heel onvoorspelbaar gedrag vertoonde. Lastig om mee te communiceren dus en bovendien een ingewikkelde vader. Een onveilige vader (bipolair?). Ik voelde me permanent schuldig. Ik heb aanpassingsgedrag ontwikkeld, ben heel slim gaan doen, conflictmijdend. Intimiteit vind ik lastig. Met ratio kon ik mijn vader hanteren" (p. 247-248). Ik kan passief-agressief zijn. "Vaders die hun eigen angst, verdriet en woede niet onder ogen zien, geven die onbewust door' (p.256).
- **Rick Paul van Mulligen (1981)** heeft therapie gekregen om zijn pestverleden te verwerken (p.260). Zijn vader heeft altijd een enorme verantwoordelijkheid gevoeld. Hij heeft hard gewerkt, omdat wij het goed moesten hebben. Hij was een workaholic, die weinig aanwezig was. In ons gezin werd niet gepraat. Het kwam niet in mij op om aan te geven hoe ik me voelde, niemand deed dat in ons gezin. Mijn eenzaamheid was een gegeven, niet iets waarover ik sprak. "Als puber was ik gruwelijk voor mijn vader. Ik haatte hem openlijk. Dagenlang negeerde ik hem, keek hem niet eens aan, maakte nare opmerkingen. Alles aan hem vond ik vervelend, hij stond symbool voor wat ik niet was en niet wilde zijn. Mijn vader is een zachte man die ook in die periode iedere dag zei dat hij van me hield" (p.267, Goedegebuure). In therapie ontdekte Rick Paul zijn patroon van 'depersonalisatie'(p.269).
- In het gezin van **Tim Overdiek (1965)** werd niet gesproken over de dood van zijn vader, toen Tim 13 jaar was. Tim wist niet hoe dat moest. Toen mijn vader doodging, dacht hij: 'daar ben ik van af'. Heel goed heb ik hem niet gekend. Het was ook nog eens een lastige vader. Hij was manisch-depressief, bipolair en zat ziek thuis; was afgekeurd en was grillig. Het was steeds aftasten in welke stemming ik hem zou aantreffen. Kon ik bij hem in de buurt komen of hem misschien maar beter even laten? Hij wist niet goed raad met zichzelf, en voor mij als kind voelde dat onveilig"(Goedegebuure, p.274)

De transitie naar vaderschap: patrascentie, patrescense of patrescentie:

- **Zie: www.bobderaadt.nl/patrascentie.php**
- **Roefke Carmiggelt** vertelt over "het geluk van het vaderschap" (Goedegebuure, p. 133 v.v.). Als oerbron ziet zij 'het vaderschapsverlangen'. Zij ziet de warmte bij vaders, maar ook de onhandigheid en de druk van de maatschappij.
  Zij raadt vrouwen/moeders aan (p. 139-146):
  - meer ruimte te scheppen voor de vader,
  - hem volledig op de hoogte te houden, dat hij daar op in kan spelen en actie ondernemen
  – ontdek elkaars kwaliteiten
  – focus op sensitiviteit en intimiteit; geef een kus, deel affectiviteit, actief troosten en opvangen/steunen,
  – help vaders hun rol opeisen en vaders die rol gunnen
  – benut verlofregelingen
  – focus op vaderparticipatie, bijv. op school
  – herken of attendeer op intergenerationele opdrachten of patronen:
  "*Wie heeft opdracht gegeven om te stoppen met omhelzen?*
  Wanneer is dat gestopt?
  Met welke worden gezegd of hoe in gang gezet?
  Met welke (lichaams)houding?
  Hoe voelde dat voor jou (als beleving)?
  Waar komt het vandaan dat een vader ophoudt zijn zoon liefdevol aan te raken?"
- **Lees ook in Goedegebuure** (2026, pag. 177-186) de visies van Else de Vries, Lucas Schalk en Oscar Wohlgemuth Kitslaar over het fenomeen 'Vaders doen ertoe', pag. 177-186.
  * Else de Vries promoveerde in 2023 aan de Universiteit Leiden op de rol van de vader in gezinnen met jonge kinderen. Bronnen:
  - www.universiteitleiden.nl/nieuws/2023/09/vaders-onmisbaar-in-onderzoek-naar-ouderschap-en-ontwikkeling-van-kinderen-promotieonderzoek-else-de-vries -> "***Als er onderzoek naar ouderschap en de ontwikkeling van kinderen gedaan wordt, dan wordt er eigenlijk altijd gekeken naar moeder en kind. Het promotieonderzoek van gezinspedagoog Else de Vries benadrukt het belang van vaders in dit onderzoek. Zo heeft de vader impact op de ontwikkeling van pestgedrag van zijn kinderen. Het testosteronsysteem heeft invloed op de vaderlijke sensitiviteit. Religieuze vaders geven via hun taalgebruik onbewuste stereotypen over 'mannelijke' en 'vrouwelijke' beroepen door aan hun kinderen, terwijl moeders dit niet doen. Vaders mogen niet over het hoofd worden gezien in onderzoek en praktijk. Hun betrokkenheid kan wellicht het effect van gezinsinterventies versterken".***
  - www.kn.nl/verdieping/achtergrond-verdieping/hoe-de-wetenschap-vaders-vergeet-voor-vaders-moeten-ze-meer-moeite-doen/

- **Özcan Akyel** doet inspiratie op bij andere vaders. Er is altijd een schuldgevoel of van onzekerheid (Goedegebuure[3], p.76). Door mijn vaderschap ben ik nog kritischer geworden op mezelf. Ik ben perfectionistisch en ik word geconfronteerd met mijn onvolkomenheden. Het is een privilege om vader te zijn van zulke leuke, mooie, lieve kinderen (p. 74).
- **Kluun** houdt heel veel van zijn kinderen. Hij is geïnteresseerd in de ontwikkeling van zijn kinderen en hij is enorm trots. Hij beseft dat hij z'n beperkingen heeft als vader. Daarnaast vindt hij, dat hij 'goed is in het geven van onvoorwaardelijke liefde en vertrouwen, de dingen waar hij aan hecht'. Overlaad je kinderen met zelfvertrouwen! (Goedegebuure[4], p. 33-46).
- **Bart Chabot:** 'Als vader ben ik tekortgeschoten in dingen. Ik had meer geduld moeten hebben. 'Met het vaderschap is mijn leven de moeite waard geweest, zinvol gemaakt'. 'Soms zagen mijn 4 zoons mij als een extra kind, als het vijfde broertje'. Ook kan hij de kinderen tijdens het spelen voor zichzelf claimen (p.57). Splinter (zoon) geeft te kennen d.m.v. een sinterklaas-gedicht, dat "hij het zo fijn zou vinden als ik hem meer zou knuffelen (p. 53)". Dat zijn aspecten die te herleiden zijn naar mijn jeugd: mijn vader en moeder vermeden elk fysiek contact. Er was geen liefde bij mij thuis.[5]
- **Lodewijk (partner van Esther Goedegebuure)[6].** Esther schrijft over hem en de kinderen "Mijn zonen en dochter, inmiddels alle drie volwassen, kruipen nog net niet bij hun vader op schoot maar schurken op de bank wel lekker tegen hem aan. Ze schamen zich niet om een arm om hem heen te slaan als ze een ommetje maken. Ze storten hun hart bij hem uit, niet alleen als ze slachtoffer zijn geworden van phishing of studieadvies willen, maar ook bij hartzeer of onzekerheid op het gebied van vriendschap" (Goedegebuure, p. 11). Esther citeert familietherapeute Roefke Carmiggelt "dat inleven in de behoefte van het kind vanuit onvoorwaardelijke liefde het grootste cadeau is dat je als ouder kunt geven" (Goedegebuure, p. 11).
- **Lykele Muus (1978, acteur en scenarioschrijver)** is een bewust jonge vader van een dochter. "Vanaf dag één voelde ik een onvoorwaardelijke liefde voor mijn kind en heb ik een totale focus op haar gehad. We zijn enorm close en open met elkaar".
- **Paul Rosenboom (1956, schrijver, 2x winnaar van de Librisprijs)** heeft een speciaal verhaal over zijn intensieve vaderschap, gestart toen hij 66 jaar was. Hoe hij dagen achtereen met zijn dochter Anne op zijn borst door de stad struinde. "Het vaderschap heeft mij bevrijd".
- **Edson de Graça** vertelt zijn (4) kinderen bijna elke dag hoe trots hij op zijn kinderen is en dat hij van ze houdt (p. 107-118).

---

[3] Esther Goedegebuure (2026) *Vaders – Gesprekken over vaderschap* – Amsterdam: Lebowski; ISBN 978 90 488 7241 1; 303 pp.

[4] Kluun: De ook aan zichzelf denkende vader; in: Goedegebuure (2026) – pag. 33-46.

[5] Goedegebuure (2026) De betere vader – Bart Chabot; pag. 47-61; in: *Vaders - Gesprekken over vaderschap*. (Uitg. Lebowski).

[6] Esther Goedegebuure (2026) *Vaders – Gesprekken over vaderschap* – Amsterdam: Lebowski; ISBN 978 90 488 7241 1; 303 pp. – pag. 21-31. Hij geeft in dit hoofdstuk waardevolle voorbeelden van vader-kind/vader-zoon activiteiten, die jaren later nog herinnerd worden als positieve bijzondere momenten, p.26.

- **Sander Schimmelpenninck (1984)** presenteert zich als ‘de zorgende vader’ (p.119-131).
- **Boris van der Ham (1973)** is donorvader en geeft daar van harte invulling aan. Hij vertelt over zijn jeugdproblemen/-trauma’s. En: “mijn vaderschap heeft echt wel wat met mijn mannelijkheid gedaan (p.159).
- **Robert Vuijsje (1970, journalist)** is de ‘bezorgde vader’. Hij vertelt eerlijk over de (school)situatie van zijn kinderen. Moeilijke posities. Door het vaderschap voel ik heel sterk dat je niet alleen voor jezelf leeft. Als je geen kinderen hebt, kun je uit de band springen, het allemaal zelf bepalen. Nu draag ik verantwoordelijkheid, ook m.b.t. gezond leven.
- **Michiel Vos** wil zijn kinderen het gevoel van onafhankelijkheid meegeven.
- **A.F.Th. van der Heijden (1951, schrijver)** heeft een prachtig monument geschreven over zijn verongelukte zoon, Tonio, in 2010. Het boek heet *‘Tonio Een requiemroman’* (Querido/De Bezige Bij - 2018). Adri van der Heijden denkt nog elke dag aan zijn overleden zoon en daar getuigt dit interview ook van (Goedegebuure, p. 227-229).
- **Ronald Giphart** beleefde hectische tijden met zijn kinderen: een acute ziekenhuis-/IC-opname van zijn zoon Lasse, met 2x een reanimatiesetting; en de suïcidale gedachten van zijn dochter. Hij heeft in zijn vaderschap veel angst beleefd.

Referenties:

- Esther Goedegebuure (2026) *Vaders – Gesprekken over vaderschap* – Amsterdam: Lebowski; ISBN 978 90 488 7241 1.
- Bob de Raadt (2026): recensie *Vaders – Gesprekken over vaderschap;* in: *Vaderschapskennis, juni 2026* – bron: www.bobderaadt.nl/vaderschapskennis.php - nr. 53 - pag. 33.
- www.vakbladvroeg.nl/recensie_vaders/?utm_medium=email&utm_campaign=Nieuwsbrief%20Vakblad%20Vroeg%2014-07-2026&utm_content -> Wat betekent vaderschap écht? In '***Vaders***' laat **Esther Goedegebuure** bekende Nederlandse vaders openhartig vertellen over liefde, verantwoordelijkheid, verlies, veerkracht en de invloed van hun eigen jeugd. De verhalen laten zien hoe vaderschap levens kan veranderen en helen, ondanks pijnlijke ervaringen uit het verleden. Boekenrecensent **Bob de Raadt**, vadercoach, noemt het een fascinerend en inspirerend boek dat de binnenwereld van vaders op bijzondere wijze zichtbaar maakt. Een waardevolle leestip voor iedereen die werkt met kinderen, ouders en gezinnen.
- www.vakbladvroeg.nl/recensie_vaders/
- www.linda.nl/cultuur-media/opvoeden/esther-goedegebuure-vaders-bekende-ouderschap-boek/
- www.lebowskipublishers.nl/nieuws/6080/esther-goedegebuure-op-bezoek-bij-tijd-voor-max.html
- www.jmouders.nl/vaders-boek-esther-goedegebuure/